

THRILLER
O NOVODOBÉ L●LITĚ

BUDU VŠÍM,
ČÍM MĚ
CHCEŠ
MÍT

MINDY MEJIA

BUDU VŠÍM,
ČÍM MĚ
CHCEŠ
MÍT

MINDY MEJIA

2017

Copyright © 2016 by Mindy Mejia
Translation © 2017 by Jan Netolička

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího souhlasu nakladatele a majitele autorských práv.

Z anglického originálu EVERYTHING YOU WANT ME TO BE,
vydaného nakladatelstvím Atria Books, New York 2017,
přeložil Jan Netolička
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redaktorka: Petra Biache
Korektura: Iveta Muchová a Milena Nečadová
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Dušan Žárský
Obálka: Rajka Marišinská
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v září 2017

ISBN 978-80-7498-222-4

*Pro Myron, Blanche, Vic a Hilmu,
kteří obdělávali pole v jižní Minnesotě
a pěstovali na nich dědictví v podobě tvrdé dřiny,
trpělivosti, smíchu a lásky.
Všechny mé příběhy začínají u vás.*

HATTIE

SOBOTA, 22. BŘEZNA 2008

Utíkat mě nebavilo.

Stála jsem na místě, které jsem si v duchu představovala v hodinách matematiky, přímo před odbavovacím terminálem na letišti v Minneapolis. Všechno bylo do posledního detailu stejné, jako jsem to vídala v duchu. Měla jsem na sobě cestovní oblečení – černé legíny, o číslo větší krémový svetr s rukávy přes dlaně, ve kterém jsem měla ještě hubenější a delší krk než obvykle, a na nohou baleríny. V ruce jsem držela nádherný kožený kufr a v kabelce měla dost peněz na to, abych se mohla rozletět, kam se mi jen zamane. Mohla jsem jít, kam jsem chtěla. Mohla jsem dělat, co si usmyslím. Tak proč jsem měla pocit, že jsem v pasti?

Dnes ve tři ráno jsem se vyplížila z domu a na stole v kuchyni jsem nechala lístek s kratičkým vzkazem: „Vrátím se. Mám vás ráda, Hattie.“ Tím budoucím časem jsem samozřejmě myslela jakýkoli čas. Možná za deset let. Teď prostě nevím. Možná to nikdy nepřestane bolet. Možná se mi nepovede dostat se dost daleko odtud. Do té části, kde jsem

psala „Mám vás ráda, Hattie“, jsem se musela trochu nutit. V mé rodině nebylo zrovna zvykem nechávat si podobné vřelé vzkazy, ale i kdyby získali pocit, že se děje něco zlého, ani v nejmenším je nenapadne, že mám v úmyslu letět na druhou stranu Států.

Úplně jsem slyšela, jak máma říká: *To mi na Hattie nesedí. Bože, Pete, přece má za dva měsíce maturovat a v tom školním divadle hraje lady Macbeth. Víš, jak z toho byla nadšená.*

Zapudila jsem její imaginární hlas do pozadí a znovu si četla možné destinace. Doufala jsem, že se dostaví onen omamný pocit, na který se těším od útěku z Pine Valley. Letadlem jsem letěla zatím jen jednou v životě, když jsme byli u nějakých příbuzných ve Phoenixu. Pamatovala jsem si, že jsem měla nad sedadlem spoustu tlačítek a světylek a že záchod vypadal jako kosmická loď. Chtěla jsem si objednat nějakou svačinu z jídelního lístku, ale máma vytáhla z kabelky ovocné závitky a pak už jsme dostali jen arašídy, ale ani ty jsem nakonec neměla. Greg věděl, že nemám ráda oříšky, a vzal si i moje. Byla jsem našťvaná až do přistání, protože letadlové arašídy by mi určitě chutnaly. To bylo před osmi lety.

Dnes poletím podruhé v životě a vstříc svému druhému životu.

Samozřejmě bych tady nestála, paralyzovaná a zdeptaná, kdyby paní u pokladny měla volné místo v letadle na newyorské letiště La Guardia nebo JFK. Ono je totiž trochu problém utéct z domova den před Velikonocemi. Na letišti to vypadalo, jako by právě začaly slevy, a fronta u bezpečnostní kontroly se táhla až ven na chodník. Nejbližší volný let do New Yorku byl až v pondělí v šest ráno a tak dlouho jsem čekat nemohla. Musela jsem se dostat ze státu ještě dnes.

Mohla jsem letět do Chicaga, ale to mi připadalo moc

blízko. Až příliš středozápadně. Bože, proč není ani jedno volné sedadlo do New Yorku? Věděla jsem přesně, kterým autobusem jet z letiště, ve kterém hostelu se ubytovat, kolik stojí i jak se dostat k nejbližší stanici metra. Strávila jsem hodiny na internetu tím, že jsem se snažila vštípit si New York City do hlavy, až jsem měla pocit, že jsem se tam vlastně už přestěhovala. Když jsem dnes ráno odešla, myslela jsem si, že skončím právě tam. Teď jsem tupě zírala na tu blbou tabuli s odlety a vybírala nějakou druhou možnost. Když jsem nemohla přímo do New Yorku, stačilo, abych se dostala někam poblíž. Ve 2:20 to letělo do Bostonu. Jak daleko je Boston od New Yorku?

I když jsem věděla, že je to pitomost, neustále jsem vrhala pohled ke dveřím a dívala se, jak se do letištní haly hrnou lidé s horami zavazadel a rukama plnými klíčů, peněženek a letenek. Nikdo z nich mě nechtěl zastavit. Nikdo nevěděl, že tady jsem. A i kdyby to věděli, nebylo by jim to jedno? Kromě mých rodičů mě nikdo na světě neměl tak rád, aby mu stálo za to proběhnout těmi dveřmi a volat nahlas mé jméno v zoufalé snaze najít mě dřív, než zmizím.

Když jsem přistoupila k pultu aerolinek letících do Bostonu, snažila jsem se nebrečet. Opálená a zbytečně energická paní mi oznámila, že mají poslední volné místo.

„Beru ho.“

Stálo 760 dolarů, což bylo víc, než kolik jsem kdy v životě za cokoli utratila, tedy kromě počítače. Podala jsem jí řidičák a osm neosahaných stodolarových bankovek z té strašné obálky, která tohle všechno začala. Dvě bankovky v ní zůstaly. Hleděla jsem na ně. Vypadaly v tom bílém prostoru tak malé a osamocené. Nedokázala jsem je schovat do peněženky. Peníze, které jsem tam měla, jsem si do posledního centu

vydělala a nechtěla jsem, aby se byť jen dotkly těch z obálky. Asi jsem se na chvíli znovu ztratila v sebelítosti a neslyšela, co mi paní řekla.

„Slečno?“ Nakláněla se ke mně, zjevně aby upoutala mou pozornost.

Teď už vedle ní stál nějaký muž a oba na mě hleděli, jako ve zlém snu, v němž se vás učitelka na něco ptá a vy ani netušíte, že jste měli nějaký domácí úkol.

„Proč letíte do Bostonu zrovna dnes?“ zeptal se ten muž. Podíval se na můj malý kufřík.

„Na čajový dýchánek.“ Myslela jsem si, že to byla hodně vtipná odpověď, ale ani jeden z nich se nezasmál.

„Máte ještě jiný průkaz totožnosti?“

Zalovila jsem v kabelce a vytáhla studentský průkaz. Muž se podíval nejdřív na něj a pak znovu na monitor.

„Vědí vaši rodiče, kde jste?“

Při té otázce jsem trochu zpanikařila, přestože jsem moc dobře věděla, že jsem plnoletá. Vybavilo se mi několik historek. Mohla jsem odpovědět, že rodiče už jsou v Bostonu a čekají na mě, nebo třeba že je tam jenom táta. Odstěhoval se od mámy a poslal mi na poslední chvíli peníze, abych za ním přiletěla na Velikonoce. Nebo jsem ze sebe mohla udělat rovnou sirotka. Slzy mi to ale nedovolily. Emoce mi sevřely hrdlo a mně bylo jasné, že jim nic takového nenamluvím. Navíc už se na mě dívali podezřívavě teď. Takže jsem dala emocím volný průchod.

„Starejte se o sebe.“ Vztekly zákazník. Letištní hala byla pro tuhle roli dokonalým jevištěm.

„Podívejte se, slečno Hoffmanová, když někdo platí hoto-
vě za cestu s odletem ve stejný den, musíme se řídit jistými postupy, obzvláště když je jen jednosměrná. Budu vás muset požádat, abyste šla se mnou, a vyřídíme to, ano?“

Rozhodně jsem se nehodlala nechat zavřít do kanceláře ochranky, zatímco on zavolá svým rodičům a udělá z tohohle dne ještě větší peklo. Co když zjistí, kdo ty peníze v obálce vybral z účtu? Šlo to? Sáhla jsem přes pult a sebrala bankovky i své průkazy.

„V tom případě vás já musím požádat, abyste si tu letenku strčil někam.“

„Mám zavolat ochranku?“ Žena, která nyní zcela přestala přehrávat, zvedla telefon a vytáčela číslo, aniž by čekala na odpověď.

„Neobtěžujte se, odcházím. Vidíte, že odcházím?“ Vzala jsem kufřík a setřela si slzy hřbetem ruky, v níž jsem mačkala bankovky do upoceně kuličky.

„Co kdybyste se uklidnila, slečno Hoffmanová a zkusíme...“

„A co kdybyste se uklidnil vy?“ skočila jsem tomu chlapovi do řeči a zpražila ho pohledem. „Nejsem teroristka. A vy máte smůlu, že nechcete mých osm set dolarů za blbé místo v letadle do Bostonu.“

Kdosi v řadě za mnou zajásal, ale většina lidí jen zírala na mě a můj kufr a zřejmě se snažila odhadnout, jakou bombu jsem chtěla propašovat do letadla. *Všechny možné, Velmo. Významné štouchnutí. Člověk by to do té holky neřekl, že?*

Běžela jsem do podzemní garáže a ani jsem nevnímala, jak jsem se dostala do auta a zaplatila za parkování, tak rychle se všechno odehrálo. Srdce mi divoce bušilo. Každou chvíli jsem se otáčela pronásledována představou, že za mnou běží někdo z ochranky. Když jsem pak vyjela na dálnici, rozbíhala jsem se. Málem jsem nabourala do nějaké dodávky, tak se mi třáslý ruce. Asi až po půl hodiny jsem si uvědomila, že jedu zpátky do Pine Valley. Twin Cities už se ztratilo za mnou a kolem se na všechny strany táhla zoraná pole.

Takhle to dopadá, když si připustíte, že někoho potřebujete.

Přesně v takovou trosku se člověk promění, když se zamiluje.

Když jsem loni začala poslední ročník střední školy, byla jsem tak šťastná – a hlavně tak volná. Hattie, kterou jsem tehdy byla, byla připravena dobýt svět a snad by se jí to i povedlo, sakra. Mohla dokázat cokoli. Teď ze mě byla jen ufnukaná troska. Stal se ze mě ten typ holky, který jsem vždycky nesnášela.

Najednou přestalo hrát rádio a světla na palubovce se rozblíkala. Sakra. Zpanikařila jsem, když se kolem mě najednou prohnalo několik aut. Všimla jsem si odbočky, sjela na šterkovou cestu vedoucí mezi dvě pole, dala nohu z plynu a nechala auto pomalu zastavit. Když jsem na automatů zařadila P, motor zakašlal a zdechl úplně. Zkusila jsem otočit klíčkem. Nic. Zůstala jsem viset uprostřed ničeho.

Zabořila jsem hlavu do drsného potahu sedadla spolujezdce a brečela, až se mi najednou udělalo zle. Vypotácela jsem se z auta a zvracela na šterk, ale šla ze mě jen káva a žaludeční šťávy.

Přes pole se hnal studený vítr. Rychle usušil pot, který mi vyrašil na čele, a pomohl mi vzpamatovat se. Udělalo se mi lépe. Poodešla jsem od zvratků a sedla si na krajnici. Vlhká zem mi brzy promočila kalhotky, které mě začaly studit.

Dlouho jsem jen tak seděla. Dost dlouho na to, abych přestala vnímat chlad. Dost dlouho, aby slzy přestaly téct a cosi jiného začalo.

Byla jsem úplně sama, jen po dálnici projížděla auta a já jsem si poprvé za strašně dlouhou dobu uvědomila, že nikde jinde být nechci. Nechtěla jsem být připoutaná v těsné sedač-

ce nějakého letadla a letět do cizího města, kde po přistání nebudu mít kam jít. Nechtěla jsem stát na jevišti v záři reflektorů a před sálem plným diváků, kteří sledují každý můj pohyb. Nechtěla jsem ležet v posteli, zatímco by máma vařila večeři, na kterou nemám ani trochu chuť. Na té prázdnotě okolní krajiny bylo cosi uklidňujícího. Byla to jen prázdná pole ohraničená holými stromy a fleky tvrdohlavého sněhu.

Nikdo nevěděl, že tady jsem. To zjištění bylo najednou nádherné. Mohla jsem to říkat celý život všem, které jsem potkala – *Nikdo neví, že tady jsem* – a oni by se smáli a převraceli oči v sloup a plácali mě po zádech. *Ty brdo*, říkali by, ale byla to pravda. Celý svůj život jsem hrála různé role a byla vším, čím si přáli, abych byla. Starala jsem se o všechny jen ne o sebe a v duchu jsem měla vždy pocit, jako bych seděla právě tady, schoulená uprostřed mrtvé a nekonečné prerie, kde není ani živáčka. A teď, když jsem tady byla, najednou to všechno dávalo smysl. Všechno do sebe zapadlo stejně jako ve filmech, kde si hlavní hrdinka uvědomí, že toho blba miluje, nebo že si může splnit svůj americký sen, i když jí nikdo nevěří, a pak zesílí hudba a ona odhodlaně vyjde z nějakého pokoje. Přesně takhle to teď bylo, až na tu hudbu. Pořád jsem seděla na krajnici kdesi uprostřed polí, ale uvnitř se najednou všechno změnilo.

Znovu jsem slyšela mámin hlas. Vzpomněla jsem si, co říkala včera večer, když jsem jí brečela na rameni tak, že jsem ji neposlouchala nebo jí nerozuměla.

Sejdi už z toho jeviště, broučku, řekla. *Nemůžeš pořád jen hrát pro ostatní a nemít vlastní život. Takhle tě budou lidi jenom využívat. Musíš poznat sama sebe a uvědomit si, co vlastně chceš. Tohle za tebe nemůžu udělat ani já, ani nikdo jiný.*

A já jsem věděla přesně, kdo jsem – snad možná úplně

poprvé –, a taky co přesně chci a co musím udělat, abych to dostala. Najednou to bylo naprosto jasné. Jako když se probudíte ze snu, který vám připadal skutečný, ale pak vnímáte opravdový svět. Postavila jsem se odhodlaná zbavit se téhle ubohé ubrečené holky jednou provždy. Nádherně ji odkopnout.

Nahoře v kufru jsem měla zastrčenou Geraldovu starou kameru. Vytáhla jsem ji a položila na korbu svého pick-upu. Uvnitř byla úplně nová kazeta. Stiskla jsem nahrávání a postavila jsem se před objektiv.

„Tak jo. Ahoj.“ Utřela jsem si oči a zhluboka se několikrát nadechla do bránice, jak mě to učil Gerald. „Tohle jsem teď já. Jmenuji se Henrietta Sue Hoffmanová.“

A až si to s Pine Valley vyřídím, nikdo už nikdy nezapomene, kdo jsem.

DEL

SOBOTA, 12. DUBNA 2008

Ta mrtvá dívka ležela na zádech v rohu opuštěné Ericksonovy stodoly a napůl plavala ve vodě jezera, které už zatopilo nejnižší část propadající se podlahy. Ruce měla složené na prsou na jakémsi nadýchaném hadříku, patrně šatech, ze kterých do vody vyčuhovaly holé roztažené nohy. Každá už byla nafouklá tak, že byla široká jako její pas a obě se vznášely na hladině jako dospělý kapustňák ve špinavé laguně. Horní polovina těla jako by k nohám vůbec nepatřila. Už jsem v minulosti viděl pobodané mrtvoly a taky pár utopenců, ale ještě nikdy ne obojí takhle spojené v jednom těle. Identifikace podle tváře nebyla možná, na to byla příliš zohavená, ale v celém státě byla hlášena jen jediná pohřešovaná dívka.

„To musí být Hattie.“ To řekl Jake, můj zástupce.

Spojovatelce volal nejmladší ze Sandersových kluků, který tu holku našel, když se tady chtěl zašít s nějakou svou kočkou. Hned za dveřmi bylo čerstvě nablito. Jeden z nich pohled na mrtvolu zjevně nerozdýchal. Taky Jake vypadal, že má co dělat, aby se nepozvracel, když vešel do stodoly, ale

nevím, jestli to bylo hromádkou za dveřmi, nebo puchem mrtvoly. Normálně bych si do něj rýpnul nějakou vtipnou poznámkou, ale tentokrát se to nehodilo. Při pohledu na tohle fakt ne.

Sundal jsem z opasku foťák a pustil se do práce. Snažil jsem se pořídit snímky ze všech úhlů, aniž bych musel k ní do vody.

„Ještě nevíme, jestli je to Hattie.“ Najednou jsem znovu fungoval s ledovým klidem, tohle muselo jít podle protokolu.

Jakmile jsme prve prošli dveřmi, zavolal jsem do policejní laboratoře ve městě a vyžádal si forenzní tým, aby tu posbíral všechny možné důkazy do posledního chloupku. Možná jsme neměli ani hodinu, než sem přijdou.

„A kdo jiný by to byl?“ Jake obcházel hlavu a velmi opatrně našlapoval, protože prkna pod jeho vahou bývalého obránce amerického fotbalu doslova naříkala. Sklonil se a já jsem poznal, jak mu to v hlavě začalo šrotovat.

„Tuhle tvář nemáme šanci identifikovat, navíc už se nafukuje. Nemá prsteny ani jiné šperky. Nikde žádné tetování.“

„Kde má kabelku? Ještě jsem snad neviděl holku, která by šla ven bez ní.“

„Třeba ji někdo vzal.“

„Fakt super místo na loupežnou vraždu.“

„Nepředbíhej. Nejdřív identifikace.“ Dřepnul jsem si vedle ní. Prstem v rukavici jsem jí otevřel rty a viděl, že má neporušený chrup. „Vypadá to, že bychom to mohli zvládnout podle otisku zubů.“

Jake hledal na šatech kapsy. Žádnou nenašel.

„Příčina smrti, pravděpodobně ty bodné rány.“ Zvedl jsem jí jednu ruku a našel bodnou ránu buď přímo do srdce, nebo kousek nad něj.

„Pravděpodobně?“ odfrkl si Jake.

Nevšímal jsem si ho a zvedl paži ještě výš, abych našel místo, kde se bílá kůže nahoře dotýkala té zarudlé dole.

„Vidíš to?“ Ukázal jsem na ostrý předěl mezi oběma barvami. „To je posmrtná skvrna. Když se zastaví krevní oběh, krev se díky gravitaci usadí v nejnižších místech těla. Takhle se pozná, jestli s tělem po smrti někdo hýbal. Když červená není úplně dole, jak by měla být.“

Prohlédli jsme ji ještě na několika místech. „Vypadá to v pořádku. Tohle je s největší pravděpodobností místo vraždy.“

Zůstal jsem v režimu učitele a snažil jsem se vidět tělo jako prosté ostatky. Viděl jsem jich už stovky, samozřejmě většinou ve Vietnamu, a právě teď bych se tam nejraději vrátil, abych nemusel myslet na to, komu patřilo tohle zmrzačené.

Ukázal jsem Jakeovi zkoušku konečkem prstu.

„Když zmáčkneš prstem bledou část těla a kůže zčervená, znamená to, že od smrti neuběhlo ani půl dne.“

„Takže krev se usazuje dvanáct hodin.“

„Mm-hmm.“ Kůže pod mým prstem však zůstala bílá. Nebyla pod ní už žádná krev. Určitě tu ležela nejméně od brzkého rána.

Podlaha stodoly varovně zavržala a oba jsme opatrně couvli.

„Spadne nám to na hlavu.“

„O tom pochybuju. Takhle už to tady vypadá nejmíň deset let.“

V létě jsem tuhle stodolu vídal téměř každý týden, vlastně od začátku rybářské sezóny až do chvíle, kdy jezero zamrzlo. Nakláněla se nad východní břeh jezera Crosby, jako by po-

zorovala okouny, kteří se hemžili pod hladinou. Vídal je ale možná příliš silné slovo. Jasně, věděl jsem, že tady je. Bylo to dobré místo pro rybaření, stejně jako veřejná pláž na protějším břehu, ale nikdy jsem si starou Ericksonovu stodolu nijak zvlášť neprohlížel. Takhle to je přece se vším, co je kolem vás. Lars Erickson ji přestal používat před dvaceti lety, když odprodal většinu pozemků na břehu městu a postavil si nové stodoly hned vedle svého prefabrikovaného domku na druhé straně, dobrý kilometr a půl odtud. Tuhle starou holku už kromě vod jezera, které se za ty roky dostalo až dovnitř, chodili navštěvovat jen pubertáci jako ten Sandersovic kluk, co potřebovali soukromí na sex nebo aby si dali jointa.

Nabídkou soukromí se mohlo tohle místo přímo chvástat. Byla to jedna velká místnost, šest metrů na deset, s odhalenými krokvy a zbytky balíků slámy na straně, která se potápěla do jezera. Naproti nim se otevírala dvojité vrata a v místě, kde bývalo okno, už zela jen díra.

S tím, jaké letos přišly vydatné deště a jak nezvykle brzy roztál sníh, zaplavila voda čtvrtinu podlahy. Byla plná nedopalků a prázdných ruliček toaletáku, vedle kterých plavalo cosi, co mohl být mikrotenový sáček nebo taky kondom.

Jake sledoval můj pohled.

„Myslíš, že by tam mohla být vražená zbraň?“

„Jestli tam je, tak ji náš tým najde. Jsou důkladní.“ Některé státy měly vlastní laborky, celá oddělení analytiků a vyšetřovatelů, ten náš ale ne. Tohle byla země přestupků a většina zločinů se vešla do kolonky užívání drog nebo domácí násilí, tedy nic, co by ospravedlňovalo vyšší náklady. Už to byl víc než rok, co jsem naposled kvůli něčemu volal kluky z Minneapolis.

„Jestli to není Hattie, tak stoprocentně není odsud. V pěti okřscích nemám hlášenou žádnou jinou pohřešovanou.“

„A do téhle svojí dedukce jsi započítal i Rochester?“

„Hmmm.“ Zamyslel se nad tím.

„Podívej se, jestli nenajdeš něco u vchodu.“ Podal jsem mu foťák a opatrně se přiblížil zpátky k okraji vody. Když tu nebyl Jack, prkna skoro nezaskřípala. V porovnání s ním jsem byl drobek, po třiceti letech v téhle práci vyhublý na kost. Dřepl jsem si vedle té holky, chytil si bradu do dlaně a hledal to, co jsem zatím neviděl. Byla úplně bledá a tvář měla pootočenou na stranu. Oční důlky měla plné sražené krve, v níž zaschlo pár vlasů. Rány v obličejí vedly hlavně přes oči a tváře. Všechny byly bodné, až na jednu řeznou, která se táhla diagonálně od spánku k čelisti. Jako vykřičník. Vyjma bodné rány v hrudi byl zbytek těla netknutý. Někdo se mermomocí chtěl zbavit hlavně jejího obličeje.

Otočil jsem se na Jakea, abych se ujistil, že mě neuslyší, a sklonil jsem se blíž.

„Henrietto?“ Vždycky ji našťvalo, když jsem ji oslovil křestním jménem, a proto jsem to osmnáct let dělal. Všichni jí říkali Hattie už ode dne, kdy se vrátila z porodnice s krajovým čepečkem na rozkošné holé hlavičce. Tahle vzpomínka mě úplně rozhodila, takže jsem si odkašlal a znovu jsem se ujistil, že mě Jack nevnímá, než jsem se snížil k tomu oslovit ji jménem, které jsem za jejího života z legrace schválně nepoužíval. „Hattie?“

Nečekal jsem, že by odpověděla ani že by mi Bůh seslal bílou holubici nebo tak něco, ale někdy musíte slova říct nahlas, abyste si uvědomili, jak si sednou, jak na vás zapůsobí. Tahle slova byla jako nože, které mě párají zevnitř. Hleděl jsem na její tělo, na dlouhé hnědé vlasy a odvážné šaty, na

které bylo ještě příliš chladno. Bez ohledu na to, co jsem řekl Jakeovi, jsem podle těch detailů poznal, na koho se dívám, už když jsem prve vešel do stodoly.

Když ke mně dnes ráno přišel do kanceláře Bud a řekl mi, že musí nahlásit pohřešovanou osobu a že to je Hattie, oběma nám došlo, že vzala roha. Tahle holka nechtěla nic jiného než vypadnout z baráku, ale Budova manželka si nebyla tak jistá. Hattie měla o víkendu hrát hlavní roli ve školním divadle a Monu ani na okamžik nenapadlo, že by Hattie odjela před představením. Měl to být nějaký Shakespeare. Mona taky říkala, že by Hattie neodjela dva měsíce před maturitou. Tohle všechno dávalo smysl. Ale až se pubertáci začnou chovat tak, že to bude dávat smysl, porostou asi jitrnice na stro-mech. Spustil jsem obvyklou proceduru pro případ pohřešované osoby a celou dobu jsem si myslel, že Bud s Monou dostanou příští týden od Hattie e-mail s tím, že je v Minneapolis nebo v Chicagu.

Ted jsem zřejmě hleděl na ostatky dcery svého rybářského parťáka a na mysl se mi začínala drát horší otázka. Otázka, která rozerve Budovi život na cucky stejně snadno, jako jsme spolu párali břicha okounům a kaprům, ani ne pět set metrů odtud.

Kdo mohl zavraždit Hattie Hoffmanovou?

Než přijel tým z laborky a sanitka překonala zarostlou cestu ke stodole, aby naložila tělo, měl jsem v telefonu dvě desítky zmeškaných volání. Jediný hovor, který jsem zvedl, byl od Briana Haeffnera, starosty Pine Valley.

„Je to pravda, Dele?“

Postavil jsem se stranou, zatímco kluci z forenzního se hemžili stodolou jako mravenci na piknikové dece.